

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/108/2021
Identifikačné číslo spisu: 6120370458
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6120370458.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: MACHINERY GROUP, s. r. o., so sídlom Tallerova 2/4, 811 02 Bratislava, IČO: 44 345 526, zastúpeného Advokátskou kanceláriou UHAĽ s.r.o., so sídlom Štefana Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, v mene ktorej koná JUDr. Maroš Uhaľ, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: FORTISCHEM a. s., so sídlom M. R. Štefánika 1, 972 71 Nováky, IČO: 46 693 874, o zaplatenie 80.828,40 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza, pod sp. zn. 12Cb/8/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 3. februára 2021, č. k. 8Cob/3/2021-124, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „súd prvej inštancie“) platobným rozkazom zo dňa 25. novembra 2020, č. k. 12Cb/8/2020-90, výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní od dňa doručenia tohto platobného rozkazu istinu 80.828,40 Eur, spolu s úrokom z omeškania 9 % zo sumy 2.297,64 Eur od 28.03.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 30.177,60 Eur od 01.04.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 1.333,20 Eur od 01.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 22.814,40 Eur od 01.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 8.568 Eur od 01.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 1.191,96 Eur od 30.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 414.48 Eur od 30.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 13.046,40 Eur od 30.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 306,24 Eur od 17.06.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 678,48 Eur od 19.05.2020 do zaplatenia, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 1.215,12 Eur od 27.06.2020 do 02.07.2020, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 420 Eur od 27.06.2020 do 10.08.2020, úrokom z omeškania 9 % zo sumy 721,44 Eur od 28.07.2020 do 10.08.2020, a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky 40,- Eur, alebo, v tej istej lehote podať odpor na tomto súde. Vo výrokom II. súd prvej

inštancie uložil žalovanému povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi (k rukám právneho zástupcu žalobcu) náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.167,63 Eur a ostatných trov konania vo výške 2.495,50 Eur.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 3. februára 2021, č. k. 8Cob/3/2021-124, odmietol odvolanie žalobcu proti výroku II. platobného rozkazu Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. novembra 2020, č. k. 12Cb/8/2020-90, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi (k rukám právneho zástupcu žalobcu) náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.167,63 Eur a ostatných trov konania vo výške 2.495,50 Eur s tým, že žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Odvolací súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal na ust. § 357 písm. m/ C. s. p., podľa ktorého je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Z odvolania odvolací súd zistil, že žalobca namietol platobný rozkaz vydaný súdom prvej inštancie v časti priznanej náhrady trov konania, konkrétne výšky trov právneho zastúpenia, ktoré súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne vyčíslil na sumu 2.167,63 Eur, ktorá mala byť správne stanovená na sumu vo výške 2.867,51 Eur.

4. Podľa názoru odvolacieho súdu z ust. § 357 písm. m/ C. s. p. nevyplýva možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Dôsledkom absencie právomoci odvolacieho súdu rozhodovať o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o výške náhrady trov konania, odvolací súd skonštatoval neprípustnosť dovolania, ktorý záver vyplýva z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.09.2019, sp. zn. I. ÚS 207/2019.

5. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že v predmetnom spore bol platobný rozkaz vydaný samosudcom, ktorý rozhodol nielen o nároku na náhradu trov konania, ale aj o výške náhrady trov konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval nesprávnosť platobného rozkazu v časti poučenia o opravnom prostriedku, ktoré obsahovalo, že proti výroku o náhrade trov konania je odvolanie prípustné.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 386 písm. c/ C. s. p. s tým, že podané odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Žalovanému odvolací súd trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

7. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.).

8. V rámci dovolania žalobca argumentoval komentárom k Civilnému sporovému poriadku, konkrétne k ust. § 357 písm. m/ C. s. p., podľa ktorého „O nároku na náhradu trov vždy rozhoduje sudca. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie (§ 357 písm. m/). O výške náhrady trov konania rozhoduje súdny úradník. Proti jeho uzneseniu je zase prípustná sťažnosť (§ 239 ods. 1). Pri platobnom rozkaze sa však rozhodovanie o trovách konania nedelí na dve spomenuté fázy, ale tak o nároku na náhradu, ako aj o výške náhrady rozhodne sudca súčasne v jednom výroku platobného rozkazu. Keďže sa v ňom rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania (nie je podstatné, že sa o ňom rozhodne aj o výške náhrady), možno vysloviť názor, že proti výroku o trovách konania obsiahnutého v platobnom rozkaze, ak ho vydal sudca, bude prípustné odvolanie (teda nie sťažnosť, ako je to v prípade, keď platobný rozkaz vydá súdny úradník).“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1203-1204).

9. Na podporu svojho názoru o prípustnosti odvolania proti platobnému rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania ako aj o výške náhrady trov konania, dovolateľa poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04.11.2020, sp. zn. 15Co/87/2020, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.10.2020, sp. zn. 14CoCsp/44/2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.09.2018, sp. zn. 4Cob/134/2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.10.2020, 9CoCsp/80/2020, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.07.2018, sp. zn. 5Co/92/2018, a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.09.2017, sp. zn. 17Co/327/2017.

10. Dovolateľ uviedol, že si je vedomý ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR spočívajúcej v uznesení zo dňa 28. februára 2018, sp. zn. 6Cdo/160/2017, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 73/2018, ktorým bol vyslovený právny názor, že „Uznesenie odvolacieho súdu o náhrade trov konania nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 420 CSP, i keď odvolací súd o náhrade

trov konania rozhodol samostatným uznesením vydaným až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.". Z tohto uznesenia Najvyššieho súdu SR ďalej vyplýva, že „Zmysel ustanovenia a motivácia zákonodarca obmedziť prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia sa dá jednoznačne vyvodiť z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku: „Predkladateľ obmedzuje možnosť podať dovolanie len na meritórne rozhodnutia (rozsudkové výroky) a z nemeritórnych rozhodnutí len voči tým, ktorými sa konanie končí (odmietnutie, zastavenie a pod.). Dôvodom je dôsledné a koncepčné uplatňovanie princípu mimoriadnosti opravných prostriedkov v tom zmysle, že na ich uplatnenie nie je právny nárok a navrhovateľ musí splniť prísnejšie podmienky prípustnosti.““.

11. Pozornosť dovolateľ upriamil aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.08.2018, sp. zn. I. ÚS 275/2018, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, pod č. 74/2018, podľa ktorého „Ustanovenie § 420 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Aj rozhodnutie vo veci samej (t. j. meritórne rozhodnutie) je svojou podstatou a svojimi dôsledkami rozhodnutím, ktorým sa konanie o predmete sporu končí, avšak pre účely posudzovania prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP takéto rozhodnutie nemožno zaradiť do skupiny rozhodnutí, „ktorým sa konanie končí“, pretože pre tento účel je už zaradené do skupiny rozhodnutí „vo veci samej“. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvratia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmatocnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.“.

12. S prihliadnutím na vyššie uvedené dovolateľ trval na tom, že odvolanie proti trovám konania v platobnom rozkaze vydaného sudcom mal odvolací súd preskúmať v zmysle ust. § 357 písm. m/ C. s. p., pričom odmietnutím odvolania odvolacím súdom sa konanie skončilo inak ako jeho vecným prejednaním. Týmto dovolateľ považoval prípustnosť ním podaného dovolania za danú. V závere dovolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

16. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj

právna úprava jeho prípustnosti.

17. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

18. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

20. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

21. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. V posudzovanom prípade dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak

miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

25. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ napadol postup odvolacieho súdu, ktorým odvolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 386 písm. c/ C. s. p. ako podané proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Dovolateľ trvá na prípustnosti odvolania proti platobnému rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania ako aj o výške náhrady trov konania vo forme uznesenia. Dôraz kládol dovolateľ na to, že pri platobnom rozkaze sa rozhodovanie o trovách konania nedelí na dve fázy (1. rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a 2. rozhodnutie o výške náhrady trov konania), ale sudca rozhodne súčasne v jednom výroku platobného rozkazu o nároku na náhradu a aj o výške náhrady. Keďže sa v platobnom rozkaze rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania (nie je podstatné, že sa v ňom rozhodne aj o výške náhrady), preto je podľa dovolateľa prípustnosť odvolania proti výroku o trovách konania obsiahnutého v platobnom rozkaze, ak ho vydal sudca, daná (teda nie sťažnosť, ako je to v prípade, keď platobný rozkaz vydá súdny úradník). Na podporu prípustnosti dovolania voči napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.08.2018, sp. zn. I. ÚS 275/2018, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, pod č. 74/2018.

26. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na skutkovú situáciu, ktorá je predmetom dovolacieho konania. V upomínacom konaní bol vydaný v prospech žalobcu platobný rozkaz (kde bolo rozhodnuté aj o trovách konania tak, ako si ich žalobca vyčísľil), voči ktorému podal žalovaný odpor. V dôsledku podania odporu proti platobnému rozkazu Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie príslušnému súdu, Okresnému súdu Prievidza, ktorý vo veci samej rozhodol platobným rozkazom (kde bolo rozhodnuté aj o trovách konania žalobcu v súlade s ich jediným vyčíslením, ktoré sa nachádzalo v súdnom spise - v návrhu na vydanie platobného rozkazu). Nakoľko Okresný súd Prievidza v platobnom rozkaze pri rozhodovaní o trovách konania priznal žalobcovi trovy konania bez toho, aby tam zohľadnil jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odporu. Žalobca podal proti výroku II. platobného rozkazu o trovách konania odvolanie. Odvolanie žalobcu proti napadnutej časti platobného rozkazu bolo odvolacím súdom odmietnuté z dôvodu jeho neprípustnosti, pretože odvolanie proti uzneseniu o priznanej výške náhrady trov konania nie je uznesením o nároku na náhradu trov konania (§ 357 písm. m/ C. s. p.).

27. V súvislosti s uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 15.08.2018, sp. zn. I. ÚS 275/2018, publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, pod č. 74/2018 (ďalej aj ako „uznesenie Ústavného súdu SR“), na ktoré poukázal dovolateľ, dovolací súd upriamil pozornosť na záver Ústavného súdu SR konštatovaný v uvedenom uznesení, podľa ktorého: „Podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“

28. V uvedenom uznesení Ústavný súd SR rovnako konštatoval: „V danom prípade bolo dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nároku na náhradu trov konania (nie o výške trov konania, pozn.), takže toto rozhodnutie ako rozhodnutie, ktorým sa pred odvolacím súdom konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo, bolo možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu.“

29. Dovolací súd s ohľadom na obsah uznesenia Ústavného súdu SR zastáva názor, že toto v sebe nezahŕňalo právne závery, ktoré by boli použiteľné v prospech žalobcu pri posudzovaní prípustnosti ním podaného dovolania. Podľa § 357 písm. m) C.S.P. „odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.“ V danom prípade však, vychádzajúc z podaného odvolania ako i dovolania, nesporne vyplýva, že žalobca namietať výšku priznaných trov konania a nie nárok na

náhradu trov konania. V prípade, ak súd vydá platobný rozkaz, vychádza zo skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých nemá pochybnosti a žalobe vyhovie v celom rozsahu, resp. v časti, v ktorej vydal platobný rozkaz. V takomto prípade je teda žalobcovi vždy priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a teda odvolanie by úspešne proti tomuto nároku ani nemohol podať, nakoľko bol v tejto časti žalobca úspešný. Spornou môže ostať len samotná výška náhrady trov konania, pričom z § 357 písm. m) CSP však nevyplýva možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania, tak ako už bolo uvedené vyššie.

30. S prihliadnutím k argumentácii dovolateľa dovolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 26. septembra 2019, č. k. I.ÚS 207/2019-65 (ďalej aj ako „nález Ústavného súdu SR“), v ktorom bola ústavná sťažnosť podaná sťažovateľom (žalovaným) proti uzneseniu krajského súdu, ktorý výrokom II. rozhodol, že „Platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava II zo dňa 6. októbra 2016 č. k. 18 C. s. p. 28/2016-32, vo výroku II., ktorým súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu náhradu trov právneho zastúpenia 383,12 € na účet právneho zástupcu žalobcu, mení tak, že žalovaní v I., II. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 1.532,45 € k rukám právneho zástupcu žalobkyne s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.“ Sťažovateľ v konaní o ústavnej sťažnosti napadol uznesenie odvolacieho súdu o výške priznaných trov konania z dôvodu, že niektoré trovy konania (úkony právnej služby - podania) nepovažoval za účelne vynaložené.

31. V bode 42 nálezu Ústavného súdu SR sa uvádza, že: „Platobný rozkaz je rozhodnutie vo veci samej, ktoré je vydané v skrátanom konaní, ktorého skutkovým základom sú len skutočnosti tvrdené žalobcom a preukázané ním predloženými listinnými dôkazmi. Uvedené ustanovenie z tohto dôvodu vyžaduje, aby skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje žalobou uplatnené právo, boli dostatočne osvedčené; požadované plnenie musí byť dovolené objektívnym právom. Záver, že uplatnené právo vyplýva zo žalobcom tvrdených skutočností, predpokladá také opísanie rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré ich umožňujú posúdiť po právnej stránke (relevantné hmotné právo; pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/8/2010 z 18. augusta 2010). Pre tento typ rozhodnutia je charakteristické súčasné rozhodovanie o predmete konania, ako aj o trovách konania. Rozhodovanie o trovách konania pritom zahŕňa: rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, rozhodnutie o výške náhrady trov konania.“

32. Z bodu 46 nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že: „Ako bolo uvedené, podľa § 357 písm. m) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Z § 357 písm. m) CSP však nevyplýva možnosť podať odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania. Dôsledkom absencie právomoci odvolacieho súdu rozhodovať o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o výške náhrady trov konania, je neprípustnosť dovolania.“ V ďalšom Ústavný súd SR vo svojom náleze potvrdil neprípustnosť dovolania v prípade napadnutých rozhodnutí súdov nižšej inštancie o výške náhrady trov konania. Neprípustnosť dovolania v takejto situácii (obdobnej ako v prejednávanej spore, pozn. dovolacieho súdu) však podľa Ústavného súdu SR nie je prekážkou ústavného prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu ústavným súdom (nie je prekážkou ani podania dovolania generálnym prokurátorom, pozn. dovolacieho súdu).

33. Vzhľadom na zhodné závery Ústavného súdu SR v jeho uznesení a náleze o neprípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o výške náhrady trov konania, dovolací súd nevidí rozumný dôvod, aby sa od tohto ustáleného právneho názoru odchyľil.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., odmietol.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 :0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.